

Arrest

**nr. 341 459 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K.STYNEN
Diksmuidestraat 2
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 9 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 september 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en zijn advocaat E. DARESHOERI loco advocaat K. STYNEN en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 februari 2023 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een zogenaamd humanitair visum bij de bevoegde Belgische ambassade te Bujumbura (Ruanda). Het kind van verzoekende partij vergezelt haar bij deze aanvraag.

Op 18 februari 2025 wordt er nog een bijkomende uitleggende nota toegevoegd aan het dossier van de visumaanvraag.

1.2 Op 3 september 2025 wordt de visumaanvraag door verwerende partij geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen die als volgt gemotiveerd worden:

Beslissing eerste verzoeker:

“Commentaar: Aangezien meerderjarige betrokkene S. Z. (...) 27/11/1998° zich samen met haar minderjarige dochter bij haar M. M. (...), in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkenen een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Er werd verklaard dat betrokkene in 2014 in Burundi werd ontvoerd, terwijl haar familie naar Rwanda was gevlucht. Haar moeder vluchtte later naar België en werd erkend als vluchteling. De rest van de familie kwam nadien via gezinshereniging naar België. Men ging ervan uit dat betrokkene overleden was. In 2021 keerde mevrouw terug. Ze verklaarde dat ze jarenlang werd mishandeld en verkracht door haar ontvoerder. Ze raakte zwanger en beviel in augustus 2015 van een dochter. Na het overlijden van de ontvoerder in 2021 kon betrokkene samen met haar dochter vluchten. Betrokkenen kunnen echter geen beroep doen op de bepalingen inzake gezinshereniging, zoals vermeld in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In casu werd de visumaanvraag ingediend op 07/02/2023, terwijl de te vervoegen persoon reeds op 28/10/2016 als vluchteling werd erkend. Bijgevolg dienen de bijkomende voorwaarden inzake huisvesting, ziektekostenverzekering en bestaansmiddelen te worden nageleefd. Betrokkene toont niet aan dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezin te onderhouden zonder een beroep te doen op sociale bijstand. Bij de aanvraag werden bovendien geen bewijzen van persoonlijke financiële middelen voorgelegd met het oog op het verblijf in België. Hierdoor bestaat er een aanzienlijk risico dat betrokkenen ten laste zouden komen van de Belgische openbare overheden (OCMW), zoals ook het geval is voor de referentiepersoon die momenteel OCMW-steun ontvangt. Volgens de Verblifswet worden bepaalde inkomsten, zoals het leefloon, niet meegerekend bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De referentiepersoon beschikt bijgevolg niet over voldoende middelen om de betrokkenen volledig te onderhouden. Ten slotte merken wij op dat het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) op zichzelf geen recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, §23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi t. Frankrijk, §74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim t. België, §43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van het land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, §39). Het feit dat een groot deel van de familie van betrokkene zich in België bevindt, sluit niet uit dat betrokkene niet financieel afhankelijk is van haar familie in België en niet familiaal geïsoleerd is (zie arrest Mokrani t. Frankrijk, 15/07/2003). Uit de asielverklaring van de referentiepersoon blijkt dat betrokkene nog een zus heeft in het land van herkomst, genaamd F. (...). Er werd geen informatie over deze persoon verstrekt, noch over andere familieleden. Betrokkene verwijst naar bijzondere banden met personen in België en verklaart een sterke affectieve en financiële relatie te hebben met haar familielid. Zij stelt dat zij financieel wordt ondersteund in Burundi en dat er regelmatig geld werd overgemaakt door de te vervoegen persoon. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) dat de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 valt, tenzij bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, anders dan de gebruikelijke affectieve banden. Het begrip "afhankelijkheid" is hierbij doorslaggevend. Het Europees Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de status van "afhankelijk" of "ten laste komend" gezinslid voortvloeit uit de feitelijke situatie. Er werd echter niet bewezen dat betrokkene financieel wordt ondersteund in Burundi, noch dat er op regelmatige basis geld werd overgemaakt door de te vervoegen persoon. Er werd geen bewijs voorgelegd dat betrokkene geen inkomsten heeft, noch dat zij fysiek of geestelijk niet in staat is om zelf in haar onderhoud te voorzien. Er werd ook geen bewijs van onvermogen of het ontbreken van eigendommen voorgelegd (zie arresten van 18 juni 1987, Lebon (316/85, Jurispr. blz. 2811) en van 9 januari 2007, Jia (C-1/05, Jurispr. blz. I-1)). Bijgevolg werd de financiële afhankelijkheid niet aangetoond. Ook de affectieve afhankelijkheidsbanden werden niet bewezen. De weigering van een humanitair visum is daarom niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM. Overwegende dat het aan de aanvragers is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van hun situatie op het moment van de aanvraag; en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt die een verblijfsvergunning aanvraagt. Deze persoon moet uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken overleggen ter onderbouwing van de aanvraag. Dit houdt in dat een aanvraag voldoende precies, onderbouwd en indien nodig geactualiseerd moet zijn (cf. RVV, arrest nr. 230.108 van 12 december 2019 in zaak 237.301/VII en arrest nr. 226.827 van 30 september 2019 in zaak 205.969/III; Raad van State, arrest nr. 109.684 van 7 augustus 2002). Betrokkene verkeert niet in een noodsituatie in de zin van artikel 3 EVRM en heeft de mogelijkheid om financieel ondersteund te worden door haar moeder in België. Er is evenmin sprake van een medische problematiek; op basis van het voorgelegde

medische attest kan worden aangenomen dat betrokkene in goede gezondheid verkeert. Langs de ene kant werd zonder enig bewijs verklaard dat betrokkene werd mishandeld en verkracht door haar kidnapper. Toen deze in 2021 overleed, kon betrokkene samen met haar dochter vluchten. Langs de andere kant zijn de bovengenoemde elementen gebaseerd op verklaringen die moeilijk op hun feitelijkheid kunnen worden getoetst, gelet op het ontbreken van enig bewijs. Hoewel het belang van het kind een fundamenteel beginsel is, heeft de Raad van State herhaaldelijk geoordeeld dat het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) in zijn geheel geen directe werking heeft (zie o.a. RvS nr. 100.509 van 31.10.2001 en RvV nr. 107.495 van 29.07.2013). De bepalingen van het IVRK zijn onvoldoende precies en juridisch bindend om zonder verdere nationale regelgeving rechtstreeks afdwingbaar te zijn. Bovendien tonen betrokkenen niet concreet aan dat een verblijf in het land van herkomst het belang van het kind zou schaden. Zoals bevestigd in RvV nr. 107.495, is een terugkeer naar het land van herkomst niet automatisch strijdig met het belang van het kind. Het beroep op artikel 24 van het EU-Handvest kan om dezelfde reden niet worden aanvaard: ook dit artikel vereist een concrete en onderbouwde aantasting van het kinderbelang, wat in dit geval ontbreekt. Hieruit kunnen wij concluderen dat de belangen van de staat zwaarder wegen dan die van het individu, conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), onder meer in het arrest van 17 oktober 1986, nr. 9532/81 (Rees t. Verenigd Koninkrijk). Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Beslissing tweede verzoeker:

“Commentaar: Gezien de humanitaire visumaanvraag van de moeder d.d. 03/09/2025 werd geweigerd, wordt uiteraard ook de visumaanvraag van het meereizende minderjarige kind geweigerd. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht”

1.3 Op 9 oktober 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 21 oktober 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 16 januari 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de nietigverklaring betreft

3.1 In haar synthesememorie werpt verzoekende partij de schending op van de motivatieplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dit middel wordt als volgt gemotiveerd:

Synthesememorie:

“3. In rechte

Eerste middel: schending van de motivatieplicht: Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dienst vreemdelingenzaken haalt in haar beslissing verschillende argumenten aan die niet kloppen met de werkelijkheid of minstens niet volstaan om tot de genomen beslissing te komen.

1. *“In casu werd de visumaanvraag ingediend op 7/2/2023, terwijl de te vervoegen persoon reeds op 28/10/2016 als vluchteling werd erkend. Bijgevolg dienen de bijkomende voorwaarden inzake huisvesting, ziektekostenverzekering en bestaansmiddelen te worden nageleefd”.*

Bij de aanvraag van een humanitair visum zijn er echter geen strikte voorwaarden in die zin, zoals die er bij de aanvraag gezinshereniging wel zijn. DVZ kan uiteraard rekening houden met deze elementen maar men kan niet stellen dat deze bijkomende voorwaarden dienen te worden nageleefd. Zij stelt dit bovendien zelf zeer expliciet in haar haar nota met opmerkingen p. 3 bovenaan: “noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de vreemdelingenwet valt, dient te voldoen tenende een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen.”

En vervolgens stelt men wel de voorwaarde van huisvesting, ziektekostenverzekering en bestaansmiddelen, in haar eigen beslissing? Dit is niet correct.

2. *“uit de asielerklaring van de referentiepersoon blijkt dat betrokkene nog een zus heeft in het land van herkomst, genaamd F. (...). Er werd geen informatie over deze persoon verstrekt, noch over andere familieleden”.*

Verzoekster is gedurende de hele procedure (die meer dan 2.5 jaar geduurd heeft!!) beschikbaar geweest om informatie te geven. Op simpel verzoek had men deze informatie kunnen bekomen. Verzoekster heeft geen familie meer in Burundi. Haar oudste zus F. (...), bevindt zich inderdaad niet in België doch wel in Ierland, waar ze bij haar echtgenoot verblijft sinds 2019 en waar ze intussen ook de nationaliteit heeft.

3. *“Er werd echter niet bewezen dat betrokkene financieel ondersteund wordt in Burundi, noch dat er op regelmatige basis geld werd overgemaakt door de te vervoegen persoon.”*

Verzoekster heeft wel degelijk bewijzen van geldtransfers overgemaakt. Sinds 2021, wanneer zij terug in contact kwam met haar gezin in België, ontvangt zij regelmatig geld van haar familie. Dit zijn de enige inkomsten die zij heeft, en die zij nodig heeft om de mensen bij wie zij logeert te vergoeden voor kost en inwoning. Er wordt van deze bewijzen geen enkele melding gemaakt in de beslissing, wel integendeel, men doet alsof deze niet zijn neergelegd. Deze stortingen bewijzen nochtans de afhankelijkheid van verzoekster t.a.v haar ouders in België. Er is bewijs van 2 stortingen in 2021 via western union, en sindsdien zijn er nog talloze stortingen gebeurd via een Burundese vriend die in Eeklo woont, om de kosten van western union te vermijden. (stuk 5)

Verwerende partij stelt wederom in haar nota met opmerkingen (p.3) dat er geen bewijzen zouden voorliggen van rechtstreekse betalingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij. In het administratief dossier zit wel degelijk een storting van M. M. (...) naar S. Z. (...), van 60 euro dd 28/09/2021. Hoeveel rechtstreekser kan het worden? Het tweede stortingsbewijs via western union, nl. 50 euro op 16/12/2021 komt van A. K. (...), de oudste zus van verzoekende partij hier in België, en oudste dochter van de referentiepersoon, in België. Het is duidelijk dat dit dus geld is van hetzelfde gezin, het referentiegezin. DVZ moest dit weten, aangezien A. K. (...) op het attest samenstelling van gezin staat, als dochter, hetwelk ook is afgegeven bij de visumaanvraag.

DVZ ontkent het bestaan van deze stortingen en baseert zich voor haar beslissing dus overduidelijk op foute informatie.

Er is overigens ook het zwart op wit bewijs dat M. M. (...)de visumaanvraag heeft betaald, dat er ook via een vriend uit Eeklo stortingen zijn gebeurd (N. M. (...), zie administratief dossier- attestation de décharge de payement)

Dat men blijft volhouden in het nota met opmerkingen dat er geen bewijs is van betalingen en dus financiële afhankelijkheid is dus foutief.

4. “Langs de ene kant werd zonder enig bewijs verklaard dat betrokkene werd mishandeld en verkracht door haar kidnapper.... Langs de andere kant zijn de bovengenoemde elementen gebaseerd op verklaringen die moeilijk op hun feitelijkheid kunnen worden getoetst, gelet op het ontbreken van enig bewijs. “

De moeder van verzoekster heeft in België tijdens haar asielprocedure zeer duidelijk verklaard dat haar dochter verdwenen was, dat zij niet wist waar zij was. (stuk 4 p.6) Dat verzoekster hier emotioneel erg van was aangedaan is ook duidelijk en evident (“DA pleure”) Op het moment van dat interview was verzoekster 16 jaar oud. Zij was toen reeds meer dan een half jaar verdwenen. In 2021 neemt verzoekster plots uit het niets contact op met haar familie, via haar bureu, en vertelt wat er is gebeurd. Zij heeft een dochtertje dat geboren is in 2015, wat bewijst dat zij daar op haar 16 jaar is van bevallen.

Dat verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen(p. 4 onderaan, 5 bovenaan) dat verzoekster niet eenduidig is over wat haar is overkomen, is volkomen onterecht. Bovendien bezorgde verzoekende partij, samen met CAW Gent nog aanvullende informatie aan DVZ op 18/02/2025, waarin het verhaal van verzoekster nogmaals zeer duidelijk werd beschreven. (stuk 7) Dat er in het verzoekschrift tot beroep éénmaal verkeerdelijk “vrijgelaten” werd gebruikt ipv ontsnapt wegens overlijden van de ontvoerder, kan hieraan geen afbreuk doen.

Wanneer DVZ in haar nota met opmerkingen stelt dat verzoekster zelf een begin van bewijs moet leveren van de onmenselijk behandeling die zij heeft ondergaan, dan is het (begin van) bewijs het feit dat zij op haar 16 jaar bevallen is van een kind, terwijl haar moeder niet eens wist waar ze was.

Het(begin van) bewijs van haar onmenselijk behandeling is het feit dat zij op haar 16 jaar bevallen is van een kind.

5. Conclusie

Verwerende partij baseert zich dus op verkeerde en onvolledige informatie voor haar beslissing, en stelt bovendien foutief dat bepaalde bewijzen niet zijn geleverd (financiële afhankelijkheid) waarvan duidelijk is dat die wel degelijk geleverd zijn.

Bovendien verwijt men verzoekster nog een aantal bewijzen niet te hebben voorgelegd, zoals dat ze geen inkomen heeft of geen eigendommen. De situatie van verzoekster, als slachtoffer van foltering en ontvoering, en als familielid van iemand met internationale bescherming in België vanwege gevaar in Burundi, laat echter niet toe dat zij zich in de publieke omgeving begeeft en dit soort bewijzen zoekt.

Het feit dat de moeder van verzoekster bescherming geniet, vereist een soepele beoordeling, en minder stringente vraag om bewijzen. Hiermee heeft men helemaal geen rekening gehouden.

Dit is een schending van de motiveringsplicht.

Het middel is gegrond.

Tweede middel: schending van art 8 EVRM – recht op gezinsleven

1. Gezinsleven

Verzoekster is één van de 6 kinderen uit het gezin van M. M. (...)en S. L. (...). Zij heeft altijd deel uitgemaakt van dit gezin en maakt er nog steeds integraal deel van uit. Tot eind 2014 hebben zij met zijn allen samengewoond. Maar toen werd zij ontvoerd door I. (...). De moeder van verzoekster wist niet waar verzoekster was toen zij vluchtte uit Burundi. Dit wordt ook bevestigd in haar asielverklaring. Ook toen de gezinshereniging met de rest van het gezin werd aangevraagd wist zij niet waar haar dochter was. Verzoekster was nochtans maar 17 jaar toen haar moeder werd erkend als vluchteling in België.

Moest verzoekster op dat moment niet geweest, dan was er uiteraard ook voor haar een aanvraag ingediend destijds, en dan was zij op dit moment reeds in België geweest. Dat zij tijdens deze procedure niet aanwezig was, is duidelijk wegens overmacht.

Wanneer verzoekster terug thuiskwam in 2021 moest zij tot de vreselijke vaststelling komen dat haar familie niet meer in het land was. Heel haar kerngezin was vertrokken. Dit was een enorme schok voor haar. Nochtans heeft zij de emotionele steun van haar familie enorm nodig, na de vreselijke zaken die zij de voorbije jaren heeft meegemaakt. Verzoekster is getraumatiseerd door de gewelddaden die de al die jaren op haar zijn gepleegd. Zij en haar dochtertje hebben hun familie nodig.

Zij heeft geen enkele familie meer in Burundi, en ze logeert op dit moment afwisselend bij verschillende kennissen, dit tegen betaling waarvoor de familie in België betaald.

2. Meerderjarigheid verzoekster

Verzoekster is dan misschien meerderjarig, zij zou wel minderjarig geweest zijn bij de aanvraag gezinshereniging in 2016. Verzoekster is op dit moment 27 jaar, haar dochtertje 10 (al was zij op het moment van het huidige verzoek tot humanitair visum 25, en haar dochtertje 7. Dat is nog steeds erg jong.) Bovendien heeft zij vreselijke dingen meegemaakt. Dat zij meerderjarig zou zijn is overigens geen reden om geen machtiging tot verblijf op basis van humanitaire redenen te geven. Voor dit soort situaties is de mogelijkheid tot het afleveren van een humanitair visum net bedoeld.

Dat verzoekster altijd deel is geweest van het kerngezin van de referentiepersoon, wordt door DVZ niet ontkent. Zij hebben altijd samengewoond, zolang het gezin in Burundi woonde, en voor verzoekster werd ontvoerd op 16 jarige leeftijd.

3. Financiële en emotionele banden

DVZ stelt dat er geen bewijs is geleverd van financiële steun aan verzoekster. Maar men heeft wel degelijk de bewijzen geleverd van de financiële steun. Het gezin schrijft in België zeer regelmatig geld over naar verzoekster. In het begin deden zij dit via Western Union, maar deze manier van geldtransfer kost op zich veel geld. Daarom zijn ze op zoek gegaan naar een andere oplossing en hebben zij dit geregeld via een Burundese vriend uit Eeklo, N. M. (...), dat zij naar hem het geld overschrijven, en hij dit aan verzoekster bezorgt. Mijnheer heeft dit ook geattesteerd.

Verzoekster is 100% afhankelijk van de steun van haar ouders. Hiermee betaalt zij de verschillende mensen waar zij en haar dochtertje afwisselend verblijven. Zij heeft geen enkel inkomen in Burundi. Zij leeft zelfs ondergedoken wegens het gevaar dat zij mogelijks loopt als dochter van haar moeder, die wellicht gezocht wordt door de CNDD-FDD, reden waarom zij ook erkend vluchteling is in België.

Zelf wordt verzoekster mogelijks ook gezocht aangezien zij is ontsnapt uit de handen van de I. (...). Burundi is uiterst gevaarlijk voor eender wie waarvan men zou kunnen vermoeden dat het een opposant van het regime is. Als alleenstaande moeder met een dochtertje, en familie waarvan geweten is dat zij gevlucht zijn voor het regime, is dit een erg gevaarlijke situatie. Hierdoor kan zij uiteraard ook geen inkomen verwerven voor zichzelf.

Zeker zo belangrijk is uiteraard de emotionele band die verzoekster heeft met haar hele kerngezin, dat in België woont. Tot aan haar ontvoering heeft zij bij het gezin ingewoond. Sinds 2021 is er uiteraard zeer veel contact tussen verzoekster en haar familie in België. Zij maakt integraal deel uit van het gezin.

Het EHRM stelt in het Arrest Mokrani t Frankrijk dat de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 valt, tenzij bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, anders dan de gebruikelijke affectieve banden. Deze elementen van afhankelijkheid – financieel en affectief - worden in dit dossier helder aangebracht.

Het is duidelijk dat, zeker gezien het feit dat verzoekster familie is van een erkend vluchteling in België, wat meteen ook haar eigen precaire situatie in haar herkomstland aantoont, art. 8 EVRM soepel en breed moet worden geïnterpreteerd.

Het is buiten de wil om van verzoekster dat het zo lang heeft geduurd alvorens zij een verzoek tot hereniging met haar gezin kon doen. Maar er is wel degelijk sprake van hechte gezinsbanden. Verzoekster en haar dochter zijn financieel en affectief afhankelijk van (groot)moeder. Hun gezinsleven werd buiten hun wil om onderbroken door enerzijds de kindontvoering van verzoekster, en anderzijds de vlucht van haar moeder uit Burundi.

Verzoekster heeft dan wel de gezinsbanden kunnen herstellen op afstand, doch zij blijft als enige van het gezin geïsoleerd (en getraumatiseerd) achter in Burundi.

Kortom, het bestaan van een reëel familieverband (moeder–dochter–kleinkind) staat vast.

De weigering om herenigd te worden is een inmenging in het gezinsleven die enkel kan worden gerechtvaardigd indien ze proportioneel is.

Gezien het ontbreken van reële opvang of bescherming in Burundi, is de weigering disproportioneel. Dit is een schending van art. 8 EVRM.

Het middel is gegrond.

Derde middel: schending Art. 3 EVRM en art. 4 handvest : verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling en recht op menselijke waardigheid

Verzoekster loopt wel degelijk gevaar in haar land. Indien zij in België zou zijn en zij zou asiel aanvragen, zou zij dit zo goed als zeker verkrijgen op basis van haar verhaal. Zij is gedurende 5 jaar ontvoerd geweest, verkracht, misbruikt, ... enz.

Zij is nu vrij, maar men weet waar zij is, de CNDD-FDD en I. (...) zijn nog steeds aan de macht. Er bestaat dus nog steeds een gevaar op foltering en onmenselijke behandeling, wanneer zij niet weg kan uit Burundi.

Zij leeft zelfs ondergedoken wegens het gevaar dat zij mogelijks loopt als dochter van haar moeder, die wellicht gezocht wordt door de CNDD-FDD, reden waarom zij ook erkend vluchteling is in België.

Op 10-2-2025 stelde de RvV in arrest 321.368 (a321368.an_.pdf) met drie rechters dat het loutere feit dat de Burundese verzoeker IB heeft aangevraagd in België voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Hiermee bevestigde de RvV haar eerdere rechtspraak uit arrest 282.471 van 22-12-2022. De RvV vereiste niet dat de verzoeker aantoonde dat de Burundese autoriteiten effectief op de hoogte waren van de asielaanvraag. De landeninformatie toont immers aan dat de autoriteiten over middelen beschikken om dit te achterhalen of te vermoeden.

Verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verwijzing naar deze arresten niet relevant zou zijn (p 5) aangezien het een individueel dossier zou zijn en verzoekende partij niet aantoont dat de motieven van die toekenning van de beschermingsstatus op haar van toepassing zijn. Echter, het arrest is niet zomaar genomen met 3 rechters. Het concludeert dat verzoekers om internationale bescherming uit Burundi, in het algemeen, gevaar lopen bij terugkeer, louter omwille van het feit dat zij een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend in België, omdat de Burundese overheid hier wel degelijk van op de hoogte is / kan zijn.

Verzoekster beweert uiteraard niet dat zij in deze situatie zit, zij heeft zelf uiteraard geen verzoek om internationale bescherming ingediend. Maar haar ganse familie is verdwenen en haar moeder en zus en broer hebben internationale bescherming in België.

De autoriteiten van Burundi zijn hiervan op de hoogte, en minstens de moeder van verzoekster wordt als opposant van het regime beschouwd. Burundi is uiterst gevaarlijk voor eender wie waarvan men zou kunnen vermoeden dat het een opposant van het regime is, dat is wat dit arrest bevestigt. Als alleenstaande moeder met een dochtertje, en familie waarvan geweten is dat zij gevlucht zijn voor het regime, is dit een erg gevaarlijke situatie. Het bewijs wel degelijk het gevaar dat zij loopt.

Zelf wordt verzoekster wellicht ook gezocht aangezien zij is ontsnapt uit de handen van de I. (...).

Hierdoor moet zij ondergedoken leven, wisselend van adres naar adres, en kan zij uiteraard ook geen inkomen verwerven voor zichzelf en haar dochtertje.

Verzoekster werd reeds gefolterd en onmenselijk behandeld door haar ontvoerder. Het risico op onmenselijk behandeling en foltering in de toekomst blijft groot, zeker zonder netwerk ter plaatse, waardoor zij geen vast adres kan houden en onmogelijk inkomen of huisvesting kan bekomen, wat op zich al mensonwaardig is.

DVZ heeft dit niet afdoende onderzocht.

Er is een schending van art. 3 EVRM en 4 Handvest.

Het middel is gegrond.

Vierde middel: zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel alsook redelijke termijn

1. Redelijke termijn

De aanvraag humanitair visum werd gedaan op 7 februari 2023. Op 3 september 2025 wordt er een beslissing genomen. 2.5 jaar heeft de procedure geduurd, en wacht men, in erg precaire omstandigheden, op een antwoord.

Artikel 9 van de Verblijfwet bepaalt geen behandelingstermijn voor humanitaire visumaanvragen. Toch wordt er van de Belgische staat verwacht dat zij een beslissing neemt binnen een redelijke termijn. Dit vormt een subjectief recht van de betrokken personen en maakt een algemeen rechtsbeginsel uit.

In deze zaak duurde het nemen van de eerste beslissing twee jaar en 6 maanden. Er werd op geen enkele manier extra onderzoek ondernomen. Er is geen enkele objectieve reden waarom men zo lang met deze beslissing zou wachten. DVZ besloot daarentegen plots snel en onzorgvuldig dat er onvoldoende reden was voor het uitreiken van een humanitair visum, zonder het gezinsleven uitvoerig te onderzoeken zoals we dat mogen verwachten bij een aanvraag om een humanitair visum.

Hiermee begaat de Belgische staat een fout in de zin van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek. Deze fout heeft schade veroorzaakt bij de familie. Het heeft ervoor gezorgd dat zij onredelijk lang geleefd hebben in een situatie van extreme onzekerheid in moeilijke omstandigheden. (stuk 6)

Dit is niet meer redelijk. Wanneer men een beslissing maakt inzake de aanvraag van een humanitair visum, en men wil dit op een serieuze manier doen, dan moet de informatie ook actueel zijn. Door het talmen van DVZ is dit nu niet het geval. (intussen wordt er bvb al 4 jaar financiële steun gegeven, zie stuk 5)

Verwerende partij verwijst in haar nota met opmerkingen naar RVV nr 293 582. Ten eerste gaat het in dat arrest over 18 maanden. In casu betreft het 31 maanden. Men stelt in dit arrest dat het de administratie niet ten kwade kan worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Echter, in casu is er geen zorgvuldig onderzoek gebeurd, dus kan dit ook geen reden zijn om dermate lang te wachten om te beslissen. Verzoekende partij heeft er wel degelijk belang bij dat het bestuur eerder had gereageerd op het verzoek. Verzoekster wachtte al die jaren in extreme onzekerheid in moeilijke omstandigheden. Gewoon al weten dat er een afwijzing is, en wat daar de redenen voor zijn, had hen bvb. eerder de kans gegeven een nieuw dossier in te dienen, indien noodzakelijk.

Het arrest aangehaald door verwerende partij is dus niet van toepassing in casu.

2. Redelijkheidsbeginsel

Het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Nochtans is het dossier van verzoekende partij duidelijk, werden alle benodigde documenten neergelegd die haar situatie aantoonde. Het is bovendien duidelijk uit het asiendossier van de moeder dat verzoekster in gevaar is.

Alle andere familieleden in analoge omstandigheden kregen wél bescherming of verblijf, wat arbitrair onderscheid impliceert.

3. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het bestuur moet zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Het is duidelijk dat de Belgische staat niet gehandeld heeft zoals een normaal voorzichtige en zorgvuldige administratieve overheid in overeenkomstige omstandigheden zou moeten handelen.

Zo weigert men bijvoorbeeld om onbekende redenen de overschrijvingen van de familie in België naar verzoekster in Burundi in aanmerking te nemen als bewijs van financiële afhankelijkheid.

Vijfde middel: schending van artikel 24 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

Verzoekster heeft een kind van 10 jaar, dat samen met haar moeder deze gevaarlijke situatie in Burundi moet ondergaan.

Het belang van het kind moet een primair overwegingscriterium zijn bij alle beslissingen die het kind betreffen.

De scheiding van het kind met zijn grootmoeder en andere familieleden in België vormt een ernstige aantasting van zijn welzijn, en de beslissing is dus niet in het belang van het kind. Het is buiten de wil en mogelijkheid van het kind om dat er nu slechts een vraag tot hereniging mogelijk was, nadat zij met haar moeder kon ontsnappen van de vader/ontvoerder/verkrachter.

Indien het kind aanwezig was geweest bij de aanvraag tot gezinshereniging, had het intussen in België gewoond. Er is sprake van overmacht, en er is sprake van financiële en emotionele afhankelijkheid van de grootmoeder en de andere leden van het gezin.

Er is geen onderzoek gedaan naar de situatie en het belang van het kind. Men heeft 2.5 jaar de tijd genomen om een beslissing te nemen zonder ook maar iets te onderzoeken. Men had heel eenvoudig verzoekster en haar kind kunnen uitnodigen om hun situatie te bekijken, maar heeft dit nagelaten.

Het middel is gegrond.

4. Conclusie

Uit al het bovenstaande blijkt dat verzoekster wel degelijk in aanmerking komt voor een humanitair visum. De mogelijkheid tot het afleveren van een humanitair visum is er net om dit soort zaken mogelijk te maken. Verzoekster heeft het recht op hereniging met haar gezin, en is in ernstig gevaar in haar thuisland.”

3.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar eerste middel de schending opwerpt van artikel 4 van het EU-handvest, maar dat deze bewering niet verder op een dergelijke wijze wordt uitgewerkt dat toelaat de schending van dit onderdeel van het middel te beargumenteren.

Op basis van artikel 39/78 *inuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.4 De inhoudelijke kritiek van verzoekende partij doelt op de materiële motiveringsplicht waardoor haar argumentatie ook vanuit dit oogpunt beoordeeld dient te worden.

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan

beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.8 Omwille van hun onderlinge verbondenheid worden de verschillende middelen samen behandeld. In dezelfde zin merkt de Raad op dat de vermelding in het arrest van verzoekende partij betrekking heeft op verzoekende partij zelf en haar dochter die haar in het kader van de procedure vergezelt.

3.9 Op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet heeft verwerende partij besloten om de visumaanvraag van verzoekende partij en haar minderjarig kind te weigeren.

Het artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 13 van dezelfde Vreemdelingenwet preciseert dan weer verder dat:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 wordt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode geldt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

In afwijking van het derde lid, dienen de familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, f), voor de toekenning van een verblijf van onbeperkte duur, eveneens aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5.”

Op 7 februari 2023 heeft verzoekende partij inderdaad verzocht om naar België te kunnen komen om er samen met haar minderjarig kind haar moeder te komen vervoegen.

3.10 In het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht komt het aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende

onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

3.11 Verzoekende partij volhardt doorheen haar synthesememorie wel in haar verklaringen en meent dat zij wel degelijk aan deze voorwaarden voor een machtiging tot verblijf voldoet. Zij gaat ook vaak over tot hypothetische veronderstellingen waarbij zij aangeeft dat indien zij destijds zich had kunnen aansluiten bij haar familie haar situatie danig anders geweest zou zijn. De Raad ontkent dit niet, doch de persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Vooreerst is dit alles vaak hypothetisch en komt dit er bovendien op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij

3.12 In de voormelde bepalingen wordt *a priori* niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, principieel dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verwerende partij stelt in haar beslissing bijgevolg correct dat zij ter zake beschikt over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen en voor zover de voorliggende elementen duidelijk wijzen op een prangende humanitaire situatie.

In de bestreden beslissingen oordeelt verwerende partij dat verzoekende partij niet heeft kunnen overtuigen dat er in haar situatie bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van het gevraagde visum zouden rechtvaardigen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de visumaanvragen van verzoekende partij en haar dochter waren ingegeven door de band met de referentiepersoon die zich in België bevindt (moeder/grootmoeder).

3.13 Om een zogenaamd humanitair visum te bekomen, dienen verzoekende partijen de nodige administratieve handelingen te doen teneinde hun aanvraag correct in te dienen. Verzoekende partijen zijn op de hoogte van het belang van een dergelijke aanvraag. Dit des te meer daar reeds eerder een aanvraag ingediend werd welke geweigerd werd.

De Raad merkt op dat een dergelijke aanvraag voldoende precies, onderbouwd en indien nodig geactualiseerd dient te zijn (cf. Raad van State, arrest nr. 109.684 van 7 augustus 2002). Het komt aan verzoekende partij toe om deze aanvraag correct in te vullen en indien nodig bijstand te vragen voor de correcte weergave van hun situatie.

3.14 Verzoekende partij is van mening dat er niet voldaan dient te worden aan de voorwaarden van huisvesting, ziektekostenverzekering en bestaansmiddelen. Daarnaast zou zij in de mogelijkheid geweest zijn bijkomende informatie te geven indien verwerende partij daarom verzocht had, zou zij wel degelijk financiële hulp ontvangen hebben, zou zij verdwenen geweest zijn zonder dat haar moeder wist waar ze was en zou zij als onder meer familielid van een erkende vluchteling in België geen toegang hebben tot de publieke ruimte in Burundi om eventuele administratieve gegevens te bekomen.

3.15 De bewijslast voor het bekomen van een visum berust derhalve inderdaad op de daartoe verzoekende partij. Verzoekende partij voert dan wel aan dat zij ontvoerd zou zijn, misbruikt en verkracht zou zijn en uiteindelijk uit de handen van haar agressor ontsnapt zou zijn na diens overlijden.

Daarvoor verwijst zij onder meer naar het persoonlijk onderhoud dat haar moeder destijds onderging in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Uit nazicht van dit persoonlijk onderhoud blijkt echter niet wat door verzoekende partij voorgehouden wordt. De moeder van verzoekende partij heeft in dit onderhoud aangegeven dat haar dochter (eerste verzoekende partij) zwanger werd van iemand en dat zij op het moment van vertrek van de familie bijgevolg reeds zwanger was, dat zij als moeder hier kwaad op reageerde, dat eerste verzoekende partij daarop vertrokken is en dat zij inderdaad niet aanwezig was bij het vertrek van de familie. Daaruit blijkt niet dat zij ontvoerd werd, maar wel dat zij bewust de keuze gemaakt heeft om te vertrekken en dit eerder omwille van wat een familiaal dispuut geweest lijkt te zijn. De *post factum* beweringen van verzoekende partij in de synthesememorie doen hier geen afbreuk aan.

3.16 De bestreden beslissing stelt ook vast dat de referentiepersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoekende partij betwist dit niet specifiek, maar stelt dat zij eenvoudigweg niet aan dergelijke voorwaarden moet voldoen, *quod non*. Dergelijk standpunt kan niet aanvaard worden in het licht van bovenvermelde wettelijke bepalingen. Ten aanzien van deze specifieke bestaansmiddelen wordt ook geen verdere duiding gegeven vanwege de verzoekende partij waardoor de Raad uit de loutere vermelding van dit argument geen schending van de wettelijke bepalingen kan ontwaren.

3.17 In dezelfde zin blijkt niet afdoende dat verzoekende partij financieel afhankelijk is van haar familieleden in België. Er liggen inderdaad slechts twee rechtstreekse betalingen voor aan verzoekende partij die dateren uit 2021. Hieruit kan bezwaarlijk een financiële afhankelijkheid afgeleid worden. De overige gelden zouden via een Burundese vriend overgemaakt zijn. Dit kan echter niet vastgesteld worden op basis van de voorgelegde stukken. De verklaring van deze vriend sluit niet uit dat het hier een gesolliciteerd stuk betreft dat op vraag van partijen werd opgesteld.

Verzoekende partij merkt op dat zij zich niet in de publieke ruimte kan begeven omwille van de machtsverhoudingen te lande. Klaarblijkelijk heeft dat er haar echter niet van weerhouden de relatief kleine bedragen in 2021 wel te ontvangen en later ook een visumaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post waarbij zij toch een aantal officiële stukken heeft weten te bemachtigen en toe te voegen aan haar visumaanvraag.

De Raad kan er ook in dit kader niet omheen dat de verantwoordelijkheid voor het voortbrengen van eventuele bewijsstukken van enige afhankelijkheid bij verzoekende partij ligt en niet bij verwerende partij.

3.18 De weigering van de afgifte van het gevraagde visum zou volgens verzoekende partijen in strijd zijn met de bescherming volgend uit artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt daarbij eerst en vooral op dat het artikel 1 van het EVRM bepaalt dat de rechten en vrijheden die zijn vervat in de eerste titel van dit verdrag door de lidstaten enkel dienen te worden verzekerd ten aanzien van personen die onder hun rechtsmacht vallen. Het EHRM bevestigde reeds dat een schending van artikel 3 van het EVRM in een gebied dat buiten de territoriale controle van België ligt, in beginsel buiten de rechtsmacht van België valt. Op dit principe erkent het EHRM twee uitzonderingen, met name omstandigheden van "*state agent authority and control*" en "*effective control over an area*" (EHRM 7 juli 2011, Al-Skeini e.a. tegen het Verenigd Koninkrijk [GK], nr. 55721/07, §§ 130-141). In de thans voorliggende zaak, waar de verzoekende partijen zich in Kenia bevinden en hier ook hun visumaanvraag hebben ingediend, doet geen van beide uitzonderingen zich voor. Immers staan verzoekende partijen in Kenia niet onder de controle en het gezag van de Belgische overheid. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat de situatie van de verzoekende partijen onder de rechtsmacht valt van de Belgische autoriteiten (EHRM 5 mei 2020, M.N. e.a. tegen België, 35599/18 (GK)).

Artikel 3 van het EVRM kan voorts niet worden opgevat als zou het een grenzeloze verplichting inhouden voor een staat om toegang te verlenen tot haar grondgebied aan een individu die dreigt een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM te ondergaan, ongeacht waar in de wereld dit individu zich bevindt (EHRM 28 januari 2014, Abdul Wahab KHAN tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 11987/11, §§ 24-27). De verzoekende partijen vallen met andere woorden niet onder de rechtsmacht van de Belgische overheidsdiensten en deze diensten zijn er *in casu* dus niet toe gehouden ten aanzien van hen de door het EVRM voorziene rechten en vrijheden te garanderen. Bijgevolg kunnen de verzoekende partijen niet dienstig een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren. In het verlengde hiervan kan evenmin worden aangenomen dat de Belgische overheid, via de beginselen van behoorlijk bestuur, alsnog zou zijn gehouden om de richtlijnen van artikel 3 van het EVRM toe te passen. De verwijzing naar dit artikel in de bestreden beslissing doet over dit alles ook niet anders over oordelen.

3.19 Verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing raakt aan de bescherming volgend uit artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 38; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De Raad merkt daarbij op dat verzoekende partijen en hun moeder al meer dan negen jaar gescheiden leven.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekende partijen toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Om als beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te worden gekwalificeerd, dient de relatie tussen de verzoekende partij en hun in België verblijvende moeder gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*“other than normal emotional ties”*) (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak v Finland, § 55). Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke bijkomende banden van afhankelijkheid. Uit het voorgaande blijkt dit niet uit de financiële gegevens en evenmin op basis van het gezinsleven op zich.

In de bestreden beslissing wordt ten aanzien van het aangevoerde gezinsleven het volgende gesteld:

“Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) dat de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 valt, tenzij bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, anders dan de gebruikelijke affectieve banden. Het begrip “afhankelijkheid” is hierbij doorslaggevend. Het Europees Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de status van “afhankelijk” of “ten laste komend” gezinslid voortvloeit uit de feitelijke situatie. Er werd echter niet bewezen dat betrokkene financieel wordt ondersteund in Burundi, noch dat er op regelmatige basis geld werd overgemaakt door de te vervoegen persoon. Er werd geen bewijs voorgelegd dat betrokkene geen inkomsten heeft, noch dat zij fysiek of geestelijk niet in staat is om zelf in haar onderhoud te voorzien. Er werd ook geen bewijs van onvermogen of het ontbreken van eigendommen voorgelegd (zie arresten van 18 juni 1987, Lebon (316/85, Jurispr. blz. 2811) en van 9 januari 2007, Jia (C-1/05, Jurispr. blz. I-1)). Bijgevolg werd de financiële afhankelijkheid niet aangetoond. Ook de affectieve afhankelijkheidsbanden werden niet bewezen. De weigering van een humanitair visum is daarom niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM.”

Dat verzoekende partij 100% afhankelijk zou zijn van haar in België levende familie zoals zij wel voorhoudt, blijkt niet uit de voorliggende gegevens. Een schending van het aangevoerde artikel 8 van het EVRM blijkt hier niet uit.

3.20 Daarnaast is verzoekende partij nog van mening dat het hoger belang van het minderjarig kind niet gerespecteerd werd en dan meer in het bijzonder het artikel 24 van het IVRK.

Dat het Kinderrechtenverdrag in zijn geheel directe werking zou hebben, kan niet aangenomen worden.

Ook al kan aangenomen worden dat de lidstaten bijvoorbeeld voor wat bepaalde artikelen betreft alles in het werk moet stellen om erover te waken dat het hoger belang van het kind de primordiale overweging is bij het nemen van beslissingen, dan nog blijkt uit de artikelen 42 tot 54 van het verdrag duidelijk dat het verdrag de lidstaten enkel verplicht iedere vijf jaar te rapporteren aan het Kinderrechtencomité van de Verenigde Naties over de situatie van de kinderrechten in hun land.

Ook uit de *“general comment nr. 14”* waarin het Kinderrechtencomité verdere duiding geeft over het begrip *“belang van het kind”*, waarnaar de verzoekende partij verwijst, leidt verwerende partij nergens uit af dat zou worden gesteld dat bijvoorbeeld artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft. Integendeel, in deze *“general comment”* wordt juist wat de toepassing en implementatie van het verdrag betreft uitdrukkelijk verwezen naar artikel 4 van het verdrag dat stelt: *“De Staten die partij zijn, nemen alle passende wettelijke, bestuurlijke en andere maatregelen om de in dit Verdrag erkende rechten te verwezenlijken. Ten aanzien van economische, sociale en culturele rechten nemen de Staten die partij zijn deze maatregelen in de ruimste mate waarin de hun ter beschikking staande middelen dit toelaten en, indien nodig, in het kader van Internationale samenwerking.”*

Hieruit blijkt duidelijk dat de lidstaten nog wettelijke, bestuurlijke en andere maatregelen moeten nemen om de in het verdrag erkende rechten te verwezenlijken, zodat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat alle artikelen voldoende precies zijn om directe werking in de nationale rechtsorde te hebben. Ook de Raad van State stelt dat aan de bepalingen zoals artikel 24 van het Kinderrechtenverdrag een directe werking moet worden ontzegd, zodat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig kan inroepen.

Evenmin verhindert het hoger belang van het kind dat er een correcte toepassing gemaakt wordt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

3.21 Ten laatste is verzoekende partij van mening dat verwerende partij de redelijke termijn overschreden zou hebben om een beslissing te nemen. In die zin verwijst zij ook naar een vonnis van de Franstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Daarbij merkt de Raad allereerst reeds op dat de situatie zoals in het vonnis opgenomen werd niet overeenstemt met de situatie zoals deze van verzoekende partij.

Verwerende partij heeft de plicht om elke aanvraag voor een humanitair visum afzonderlijk en op haar eigen kwaliteiten te beoordelen. De Vreemdelingenwet heeft daarbij geen termijn vooropgesteld waarbinnen een beslissing genomen dient te worden. Het komt verwerende partij ook niet toe om op te geven welke tijd zij nodig gehad heeft voor het nemen van een bepaalde beslissing. Verwerende partij is er uiteraard wel toe gehouden iedere aanvraag zorgvuldig te behandelen. De vraag kan echter gesteld worden wat het belang is van verzoekende partij om op te werpen dat verwerende partij eerder een beslissing had moeten nemen vermits de overschrijding van een redelijke termijn, zo hier al sprake van zou zijn ook niet leidt tot het ontvangen van een visum. In het licht van dit geheel is een behandelingsduur zoals deze op heden voorligt de redelijke termijn overschrijft.

3.22 In dezelfde zin herhaalt de Raad dat zijn arresten geen precedentwerking hebben zodat met de verwijzing naar een arrest dat niet werd gewezen ten aanzien van de verzoeker zelf geen onwettigheid wordt aangetoond.

3.23 Verzoekende partij voert nog aan dat verwerende partij een fout gemaakt zou hebben in de zin van artikel 1382 van het (Oud) Burgerlijk Wetboek.

In dit kader herinnert de Raad er aan dat hij een administratief rechtscollege is, ingesteld in navolging van artikel 146 van de Grondwet. Dit artikel stelt dat alle betwistingen aangaande burgerlijke rechten tot de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken behoren. De Raad heeft op dit vlak dan ook geen enkele bevoegdheid.

3.24 Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt bijgevolg niet aangetoond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT A. DE WILDE